

[Erhard Jakobsen.]

i årevis være råbt og skreget om de urimeligheder, der fandt sted, og der har været klare urimeligheder, dem, som hr. Knud Jespersen nævnte, åbenbare urimeligheder. Og skal man gøre noget ved det, så er det de åbenbare urimeligheder, der falder i øjnene, men det er ikke dem, der giver vanskelighederne. Det, der giver vanskelighederne, er det, som bl. a. hr. Jens Foged talte om, nemlig hvornår man skal sige til en mand med et ganske lille privatforbrug: det dér kan du ikke leve for. Vi er modstandere af, at man skal bruge sådanne skøn, fordi det lægger en magt ud til nogle folk, som der ikke er grund til at mistænke for noget, men de har bare ikke de retningslinjer, der skal til.

Jeg har ikke omhyggeligt læst instruksen, der er sendt ud, men jeg tvivler meget på, at man skulle have fundet de vises sten, og at man nu er i stand til at fortælle ligningsmyndighederne noget, som de kan bruge skudsikkert i alle tilfælde, det tror jeg ikke en døjt på.

Jeg kan kun sige, at hvis det under udvalgsarbejdet viser sig, at man nu har tilstrækkelige oplysninger, at man nu har tilstrækkeligt materiale udefra til at fortælle, at hvad nogle frygtede, det viser sig faktisk at være rigtigt, så mener vi, at man har prøvet det her længe nok. Men jeg er nødt til at sige, at selvfølgelig kan vi ikke bare korrigere noget og sige: vi gjorde forkert dengang, for vi vil endnu ikke vide, om vi gjorde forkert. Vi må altså først se noget materiale, nogle oplysninger, på det tidspunkt, hvor et sådant materiale foreligger, og det behøver ikke at vente, til loven siger, der skal være revision, det kan blive når som helst, hvor der foreligger fornødent materiale, altså tilstrækkelige klager til landsskatteretten eller andetsteds, der godtgør, at det her simpelt hen er noget, der ikke går. Så er vi parat til at stemme for forslaget om, at man tager til efterretning, at ad den vej kan vi i hvert fald ikke komme frem.

Ørdføreren for forslagsstillerne (Glistrup)
(FP):

Hr. Ove Hansen gav en gribende redegørelse for, hvordan han havde været bekymret i mange år og så blev glad den 20. september 1974. Men desværre, det, hr. Ove

Hansen må være blevet glad over, er, at han ikke har forstået, hvad ligningslovens § 28 går ud på. Ligningslovens § 28 har nemlig absolut intet at gøre med den gruppe mennesker, som hr. Ove Hansen skildrer som nulindkomstfolk, og som hr. Ømann var så venlig at udnævne mig til at være ekspert i. Den slags mennesker gør det, som skatteministeren helt rigtigt fremstillede det, at de tilrettelægger deres afskrivninger efter den til enhver tid gældende lovgivning, altså nu § 28 i ligningsloven, og derfor har den ingen betydning for den slags mennesker.

Nej, § 28 har betydning for to grupper af mennesker. For det første f. eks. de nyetablerede, for hvem det gælder om at holde privatforbruget under de 55.000 kr., så man ikke bliver ramt af denne regel, de overvejer: har vi nu råd til at gøre et ekstra indkøb, et køleskab eller et fjernsyn, eller hvad det nu ellers er, regeringen vil tilskynde til med den politik, man fører i øjeblikket med momsletelse o. lign., og så finder fatter ud af; nej, mor, du må ikke få det dér i julegave, for så risikerer vi, at skattemyndighederne bag efter vil skønne, at vores privatforbrug er kommet op over de 55.000 kr., og så virker reglen. Det er den største gruppe, som denne lov overhovedet har nogen relation til, det er dem, der ligger med et privatforbrug fra 40.000 kr. og opefter, og som skal ud i dette meget usikre skøn fra ligningsmyndighedernes side.

Den anden og sidste gruppe, som dette forslag overhovedet har betydning for, er dem, der simpelt hen opgiver ævred og ikke kan finde ud af det.

Skatteministeren talte om stor tillid til den danske revisorstand og sagde: det kan de nok finde ud af ude hos revisorerne. Men ved skatteministeren, hvad revisorerne har at gøre op imod selvangivelsessæsonen, hvor de skal igennem dette væld af sager med både faktiske og juridiske ting, og ved skatteministeren, hvad man nu yderligere med denne § 28 føjer på revisorerne i den kommende sæson? Man skal ikke bare læse de 21 sider, som skatteministeren velsignede den danske bogproduktion med den 18. april i år, og som er særdeles svært forståelig og meget tung kost, hvor de fleste revisorer vil falde i den ene faldgrube efter den anden. Nej, man skal også tage hensyn til, at folketinget efter den 18. april 1975 har gen-